Skandinaviens Stjerne

Organ for de Sidste-Dages Hellige.

Sandhed, Kundskab, Dyd og Tro forenet.

Nummer 23	1. December 1919	68. Aargang

Tale af Ældste Charles A. Callis,

Præsident for Sydstaternes Mission,
holdt ved Generalkonferencen i Salt Lake City den 3. Juni 1919.

Brødre og Søstre! Jeg ved, at Missionspræsidenterne er taknemmelige til Præsident Grant for de rosende Udtalelser, han fremsatte med Hensyn til den Kærlighed og Tillid, han havde til de afløste Missionspræsidenter. Fra mit Hjertes Dyb kan jeg sige — og jeg ved, at jeg kan ogsaa udtale mig paa andre Missionspræsidenters Vegne — at vi har den dybeste og inderligste Kærlighed til Kirkens Præsident og den mest afgjorte Tillid til ham, fordi vi ved, at han omfatter Missionærerne og alle af Kirkens Medlemmer med Kærlighed, og i al Almindelighed alle Mennesker.

Guds Sandheder bliver forkyndte og udspredte i Verden. Vor himmelske Fader har aabnet og aabner nu gennem sine Tjenere mange Døre, sammenligneIsesvis talt, saa at Evangeliet kan blive prædiket for Menneskene. De evangeliske Artikler, som har været skrevne af Dr. James E. Talmage, Medlem af de tolv Apostles Kvorum, og som har været publiceret i mange af Landets Dagblade, bliver læste af en vid Cirkel af Mennesker. De bliver læste af Statsmænd og Forretningsfolk, som det ikke er let for de omrejsende Ældster at faa i Tale. For kort Tid tilbage publiserede et Dagblad, der bliver udgivet i Syden, en interessant, belærende Tale, som Ældste Orson F. Whitney har holdt i denne Bygning (Tabernaklet). Talen var læst med stor Interesse af Bladets Abonnenter, og mange ønskede at faa nærmere Kendskab til vore Lærdomme, og Statens historiske Selskab anmodede mig om at sende dem Kirkens udførligste Bøger og andre Skrifter, gennem hvilke Befolkningen kunde blive oplyst vedrørende Kirkens Lærdomme.

Apostelen Paulus sagde: at om han end talte med Engletunge, men var ikke i Besiddelse af Kærlighed, saa var hans Ord dog kun som en klingende Klokke eller Bjælde.

Brødre og Søstre! Missionærerne, som rejser ud i Verden for at prædike Evangeliet, har stor Kærlighed til Menneskene, og paa Grund af denne Kærlighed føler de sig paavirkede til at udføre deres Missionsgerning. Hvis en Ældste paa Grund af udvist Forsømmelighed taber Aanden af sin Kaldelse, saa er hans Ord i Sandhed kun som Lyden af „en klingende Bjælde", der ikke kan gaa til Hjertet; men takket være Herren, at det kun er i faa, spredte Tilfælde, at dette har fundet Sted. Salmisten David siger, idet han taler til Herren: „Det er godt for mig, at jeg har været tugtet, saa at jeg kunde lære at agte dine Bud. Loven, udtalt af din Mund, er bedre for mig end Tusinder af Guld- og Sølvpenge". Hvorfor? Fordi, som David sagde: „Herrens Lov er fuldkommen og overbeviser Sjælen; Herrens Vidnesbyrd er sikkert og gør den enfoldige vis." De Missionærer, som rejser ud i Verden for at prædike Evangeliet og forvalte dets Ordinancer, er overbeviste om Evangeliets Sandhed, og alle Sidste-Dages Hellige er overbeviste derom og bygger paa en sikker Grundvold.

Brødre og Søstre, de Erfaringer, som Herren har foraarsaget, at vi har gjort, og de Prøver, som vi har haft, vil omsider blive til stor Velsignelse; thi, som Apostelen Paulus sagde: „Herren vil lade alle Ting falde ud til deres bedste, som elske ham." Kirkens Folk er aandelig store, idet de tror, som Frelseren sagde, at „det er bedre at give end at modtage". Det er i Virkeligheden ikke, hvad vi „modtager", der gør os store, men hvad vi „giver". Den Redebonhed, som de Hellige udviser i Henseende til at yde Ofre, er, hvad der gør dem store i Guds Øjne og store i gode Mænds og Kvinders Øjne, og er et Udtryk for den forædlende Kraft, hvorigennem Menneskene i Verden kan blive velsignede.

Det var tilkendegivet for Apostelen Paulus af Herren, at han skulde fremlægge sin Sag for den romerske Kejser, og han gik ombord paa et Barkskib for at gøre den farefulde Rejse. Under Rejsen raadede han Skibets Kaptajn til at opankre paa et vist Sted gennem Vinteren, fordi der var Fare forbunden med at forlade Pladsen; men Kaptajnen adlød ikke hans Raad, og, som vi ved: det hævner sig, ikke at rette sig efter de Raad, som modtages fra Herrens Tjenere. En vis Styrmand blev spurgt af en Passager ombord paa hans Skib, om han vidste, hvor Klippeskærene fandtes. „Nej", sagde han, „men jeg ved, hvor de ikke findes". Han anviste Forespørgeren den rette Kurs at tage, og saaledes er det med Hensyn til Synden: vi skal ikke nærme os Synden eller søge, hvor langt vi kan bevæge os mellem de, som synder; uden selv at blive udsat for Fristelse og synde. Vi maa i Stedet for fly bort fra Synden, holde os paa Afstand fra den og vandre paa Livets Vej, idet vi retter os efter Evangeliets Lærdomme og Præstedømmets Raad. Vel, i det Tilfælde, jeg omtalte, blev Paulus Raad ikke fulgt, og Skibet kom i Havsnød. Herren tilkendegav imidlertid for Paulus, at hans og Passagerernes Liv skulde blive bevaret. Vi læser, at da Ski-

dets Besætning under den opkommende Storm befrygtede, at Skibet vilde gaa under, vilde den forlade Skibet og overlade dets dyre Last til sin Skæbne, men Paulus sagde i Henseende til Besætningens Beslutning: „Undtagen den forbliver ombord, kan vi ikke blive frelste." Denne Udtalelse udtrykker en dyb Mening: Undtagen Zionsskibet er navigeret af Apostle og Profeter, kan vi ikke naa frelste i Land, sammenlignelsesvis talt, thi Kristus indsatte i sin Kirke „nogle til Apostle, nogle til Profeter" osv., for at de Hellige kunde „blive fuldkommengjorte til Tjenestegerning, til Kristi Legemes Opbyggelse, indtil vi alle naa frem til Enhed i Tro paa Guds Søn og i Kendskab til ham, til Mands Modenhed, til Aldersmaalet for Kristi Fylde, for at vi ikke længere skal være umyndige og lade os kaste og drive om af ethvert Lærdoms Vejr ved Menneskenes Spil, ved Kløgt i Vildfarelsernes Kunster, men at vi, Sandheden tro i Kærlighed, i alle Maader skal vokse op til ham, som er Hovedet, nemlig Kristus." (Ef. 4 : 11—15.)

Herrens Apostle og Profeter har i Henhold til deres Kaldelse været delagtiggjorte i Fuldmagt til at udføre Ordinancer for levende og døde, hvis Udførelse de Sidste-Dages Hellige betragter som nødvendige til Menneskenes Frelse, og foruden disse Mænd kan vi ikke modtage disse Ordinancer eller erholde en fuld Frelse, hvilket er ensbetydende med at erholde det evige Livs Krone. Skriften siger ogsaa, at Kirken er bygget paa Apostle og Profeters Grundvold, medens Jesus Kristus selv er Hovedhjørnestenen.

Det skete en Gang i en vis Havn, hvor nogle Krigsskibe laa, at en meget stærk Storm opstod, saa stærk, at Kommandøren besluttede at sejle Skibene ud i aabent Hav, bort fra Skærgaardene, saa at Skibene ikke skulde blive ødelagte. Stormen var saa stærk, at Skibene blev kastede omkring, og Bølgerne, som slog over Skibet, slog nogle af Søfolkene overbord. Medens Stormen rasede med saa stor Kraft, befalede Kommandøren i det mest kritiske Øjeblik, at Skibsorkestret skulde spille: The star spangled banner. Som Tonerne af denne udødelige Nationalsang bruste ud over det oprørte Hav, tog Sømændene Mod til sig, og de modstod Stormen og Bølgerne med fordoblet Energi, og deres Hjerter blev trøstede ved at lytte til de kendte Toner.

I Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, hvor Kirkens Præsident og hans Raadgivere, der udgør det første Præsidentskab, og dernæst de tolv Apostle udgør de ledende Myndigheder i Kirken, staar vi paa fast Grund, er vi opbyggede paa Klippegrund. Vi vilde, sammenlignelsesvis, bygge paa Sand, hvis vi byggede paa en anden Grundvold. Ingen behøver at tvivle derom. De nævnte Guds Tjenere, som vi elsker, vil altid forkynde det rette og sande for os. Deres Ord til os vil altid være som smuk Musik i vort Øre, der vil lyde til Trøst og Frelse for Guds Børn. Poetens Bøn: „Gud, giv os Mænd!" har været bønhørt. Gud gav til denne Nation Mænd, som rejste til fremmed Kyst og lammede Autokratiets brutale Magt, og han har sat i sin Kirke visdomsfulde Mænd og sande Hyrder, og jeg beder, at han vil velsigne disse Mænd, og at Zionsskibet stedse maa være styret af Mænd som dem,

til vor Velsignelse og vor Frelse; og lad os loyalt understøtte disse ledende Brødre og give dem vor Hjertes Kærlighed. Jeg beder, at dette maa ske, i Jesu Kristi Navn. Amen.

Tale af Ældste John M. Knight,

Præsident over Veststaternes Missionsdistrikt,
holdt ved Kirkens Generalkonference i Salt Lake City den 2. Juni 1919.

De Vidnesbyrd, som har været givne ved Konferencemøderne, har gjort et dybt Indtryk paa mit Sind, og jeg er meget taknemmelig for det aandelige Fællesskab, jeg har med eder, Brødre og Søstre.

Som jeg beskuede den store Forsamling af Præstedømmet, som var tilstede her Søndag Morgen, og jeg vidste, at de forsamlede Brødre, der var tilstede ved denne Lejlighed, var de bedste Mænd, der kunde blive bragt sammen, takkede jeg Gud, fordi jeg var saa nær knyttet til disse Mænd ved Evangeliets og Præstedømmets hellige Baand. Jeg glæder mig inderlig i mit Hjerte, fordi det har været mig forundt at leve mit Liv under saadanne Forhold, at jeg har nydt det Privilegium at høre Vidnesbyrdene om Kristi Evangeliums Principper og komme til Kundskab om samme. Jeg er taknemmelig til min himmelske Fader, fordi jeg har modtaget Vidnesbyrdet om Guds Søn og fattet Tro paa ham, vor Frelser, og jeg takker Herren, at der igen er givet mig Lejlighed til at gaa frem blandt Jordens Nationer og bære Vidnesbyrd om Frelse ved Jesus Kristus.

Det var min gode Lykke at blive kaldt paa Mission i 1895. Jeg havde ligesom mange andre Brødre fra min tidligste Barndom ønsket at prædike Omvendelsens Evangelium til Jordens Nationer. Min Bedstefader og mange af mine Slægtninge har virket som Evangelie-Budbærere. Min Bedstefader udførte saaledes fire Missioner. Jeg lyttede ofte til Vidnesbyrdet, han bar, vedrørende Evangeliet og vedrørende Profeten Joseph Smith og de andre Mænd, som var Redskaber i Guds Haand til at oprette hans Værk paa Jorden. Jeg troede Ældsternes Vidnesbyrd af mit ganske Hjerte, og det var mit Ønske at forkynde Evangeliets Sandheder til Menneskene. Da jeg første Gang rejste bort paa Mission, fandt jeg usigelig stor Fryd i at bære Vidnesbyrd til Menneskene om, at Gud atter havde aabenbaret sig for Menneskene, og at dette var nødvendigt, for at Menneskene kunde blive delagtiggjorte i Frelsen; at det var nødvendigt, at Gud paany kaldte en Mand til at være sin Profet her paa Jorden, i vor Tidsalder, og at Joseph Smith var denne Profet.

Jeg har aldrig følt Grund til at fremsætte nogen Undskyldning, fordi jeg troede paa, hvad Verden kalder „Mormonisme". Det har altid været en Fornøjelse for mig at bevidne, at Evangeliet var gengivet til Jorden, uafhængig af *saakaldte* Evangelie-Lærdomme og menneskelige Teorier. Det har været en Glæde for mig at indbyde alle Mennesker til at gøre den fuldeste og frieste Undersøgelse af Evangeliets Principper

og Befalinger og erklære til Menneskene, at hvis de vilde tro paa Gud og have Tillid til ham og omvende sig fra deres Synder, kunde de komme til Kundskab om Evangeliets sande Lærdomme, Principper og Ordinancer, og som Jesus sagde, Sandheden vilde gøre dem fri.

Jeg fryder mig ved Kundskaben om Evangeliets Sandheder, som jeg har modtaget. Jeg ved, at de Lærdomme og Principper, vi tror paa, er sande. Jeg ved, at Jesus Kristus er Verdens Frelser, og at Joseph Smith er hans Profet; og jeg har Tillid til de Brødre, som indtager præsiderende Stillinger i Kirken. Jeg kan opholde og understøtte dem af mit ganske Hjerte.

Jeg har ikke alene nydt den Glæde, Brødre og Søstre, at virke ude i Verden som Missionær, men jeg har ogsaa virket som en Arbejder i Evangeliets Vingaard her hjemme. Jeg har nydt lige saa megen Glæde, idet jeg har virket for Guds Riges Sags Fremme her hjemme, hvor jeg har boet, som jeg nød ude, da jeg som Missionær virkede for Menneskenes Oplysning i evangelisk Henseende. Jeg har følt og vidst, at det er Kirkens Medlemmers Pligt paa bedste Maade at oplyse Menneskene om Evangeliets frelsende og helliggørende Principper og at medvirke til Kristi Kirkes Opbyggelse paa Jorden. Jeg har tilfulde modtaget Belønning for, hvad jeg har virket som en Kirkens Tjener. Hvad vi kalder Opofrelser, har for mig ingen Opofrelse været, idet jeg har været belønnet for enhver Anstrængelse, jeg har gjort mig.

Idet jeg er kaldet til at virke som Præsident for Veststaternes Mission, agter jeg at udføre mit evangeliske Arbejde i Hjertets Ydmyghed og bestræbe mig for som et svagt Menneske at udføre, hvad der er paalagt mig. Jeg bevidner for eder, Brødre og Søstre, at jeg har fuld Tro paa Kristi Evangelium, og at det er mit Hjertes Ønske at prædike Omvendelsens Evangelium til Menneskene, som nu lever.

Jeg beder, at I, Brødre og Søstre, i alt, som I foretager eder, maa modtage vor himmelske Faders Velsignelser, og maa vor himmelske Faders dyrebare Naadegaver blive Kirkens præsiderende Autoriteter til Del, saa at de kan gøre deres Indflydelse gældende overfor alle Kirkens Medlemmer, og saa at de Hellige gennem deres Administration kan blive delagtiggjorte i Evangeliets Velsignelser; og Herren give, at vi maa være i Besiddelse af Ønsket om at praktisere i vort daglige Liv de Belærelser, som vi modtager fra dem. Gud velsigne eder, derom beder jeg i Jesu Navn.

Menneskets fri Vilje og Selvbestemmelsesret.

(Efter en Artikel af J. E. C. i »Millennial Star.«)

Der er et Grundprincip, som ethvert Menneske bør komme til en klar Forstaaelse af, nemlig, at Gud, vor Skaber, har givet hver af os vor fri Vilje og Selvbestemmelsesret. Gud, som er vore Aanders Fader, tager ethvert Hensyn til os som hans Børn, der er i Besiddelse af den Intelligens, der udstrømmer fra ham, og han ønsker, at vi skal være fri i Ordets bedste Forstand.

Ethvert Menneske er givet Frihed til at vælge sin egen Kurs indenfor det Samfund, i hvilket det er sat. I Guds Saliggørelsesplan er hvert enkelt Menneske givet et vist Virkeomraade, hvor det er stillet frit, og indenfor denne Virkekreds er der givet det enkelte Menneske Lejlighed til Udvikling, ja i Almindelighed, i Henhold til Forholdenes Natur, en rig Lejlighed til Uddannelse og til Forfremmelse af alt, som er godt. Hvad enten et Menneskes Virksomhed vil være udmærket eller ikke, beroer paa det selv.

Gud har givet Menneskene et stort Omraade at virke i og en rig Lejlighed til Udvikling. Der er givet os Frihed til at gøre Brug af de Talenter, Gud har givet os, eller at forsømme dette. Ingen af os er tvungen til at gøre det gode, men vi maa gøre det gode frivillig. Selve Livet, som er givet os her paa Jorden, er som en stor Gave, der er skænket os, og hvis Brug vor himmelske Fader vil holde os ansvarlig for, hvorfor ogsaa de, som henlever deres Liv i Synd og derved bringer stor Sorg til deres nærmeste Slægtninge, selv paadrager sig den Straf, som de modtager. Men velsignede bliver alle de, som lever deres Liv paa hæderlig og fremadskridende Maade.

For at Menneskene kan have rig Lejlighed til at virke i det godes Tjeneste og til personlig at udvikle sig, er Jordelivet sammensat af mangfoldige Enkeltheder, saa vel paa det aandelige som det timelige Omraade. Vi bevæger os blandt Mennesker paa de forskellige Udviklingstrin, og Livsforholdene er i det Hele taget meget forskellige. Som Følge deraf er vor personlige Dømmekraft ofte sat paa Prøve, naar det gælder om at afgøre eller tage Stilling i en vanskelig Sag, og de Prøvelser, som vi paa forskellig Maade maa gennemgaa, synes ofte næsten for tunge at bære. Somme Tider synes det derfor for os, som der ingen Glæde mere findes i Livet, idet, hvad der kan gøre Livet glædeligt for os, ligesom bliver overskygget af de Ting, som bringer os Sorg. Himlen synes overtrukken med mørke Uvejrsskyer, og det synes, som om der intet Haab gives. Da vil den troende, som er knyttet til Gud ved de aandelige Baand, anraabe ham, vor himmelske Fader, om Hjælp, ham, som gav os vor fri Vilje og Selvbestemmelsesret, og som ønsker, at vi gennem Jordelivets indhøstede Erfaringer lærer, hvorledes vi skal modstaa det ondes Magt og overvinde al Modstand. Menneskene har foran sig i aandelig Henseende to Regerings-Systemer at vælge iblandt, den ene udøvet af Gud, den almægtige, den anden udøvet af Djævelen, de onde Aanders Fyrste, og der er givet hvert enkelt Individ Frihed til at vælge, hvilken Magt han eller hun vil følge, og der er givet Menneskene Lejlighed til at virke i det godes Tjeneste og skærpe deres Forstand, saa at de kan forstaa, hvad der er i Overensstemmelse med Sandheden, og hvad de maa gøre for at behage Gud. Hvis vi efterfølger det guddommelige Eksempel, vil vi skride fremad og udvikle os selv i alt, som er godt. Hvis vi lader os friste til at følge Djævelen og vandre paa hans Veje, vil vi i aandelig Henseende nødvendigvis gaa tilbage, selv om vi i timelig Henseende „vandt den ganske Verden“ derved; thi som Kristus sagde: „Hvad gavner det et Menneske, om han vinder den hele Verden, men tager Skade paa sin Sjæl?

Eller, hvad vil et Menneske give til Vederlag for sin Sjæl?" Hvis Menneskene ikke just gør det onde, men forsømmer at gøre det gode, vil de naturligvis standses i deres aandelige Udvikling.

Idet Herren fra Fødselen af skænker os en god Forstand og store aandelige Gaver, paahviler der os et stort Ansvar og den absolute Forpligtelse, at vi adlyder Jesu Kristi vor Frelsers Evangeliums Principper, naar samme bliver forkyndt for os. Hvorvel alle Mennesker fra Fødselen af er givet Handlefrihed, kan dog ingen erholde den fulde personlige Frihed og Uafhængighed i aandelig eller timelig Henseende uden gennem Guds enbaarne Søn, Jesus Kristus, der var den beskikkede Verdens Frelser. At være i Besiddelse af personlig Frihed er et herligt Privilegium, som ansporer Mennesket til og muliggør det at anstrænge sig for at gøre Guds vor himmelske Faders Vilje og udføre de Handlinger i Livet, hvorved vi kan gøre os berettigede til at modtage Guds Velsignelser, og hvorved vi vinder alle rettænkende Menneskers Agtelse.

Som før nævnt paahviler der alle Mennesker, som Gud har skænket Handlefrihed, et meget stort Ansvar i Henseende til at gøre det gode, og det gælder, at lige saa vel som den onde ikke er i Stand til at tvinge os til at gøre det onde, tvinger Gud os heller ikke til at gøre det gode, men vi maa gøre det gode frivillig. Den indre Fryd, som vi kan føle ved at være skænket Frihedens Goder, kan vi kun forblivende være i Besiddelse af, hvis vi dermed forbinder Kundskaben om, at en uvis Udøvelse af vor Magt og Handlefrihed kan medføre, at vi taber vor Frihed og bringer Fordømmelse over os selv.

Den almægtige Gud udøver ikke alene personlig sin Magt gennem sin enbaarne Søn, som er Gud med Faderen, og gennem sine Tjenere her paa Jorden, men gennem alle, som gør det gode. Derimod gaar Djævelens autokratiske Regeringsplan ud paa, at han alene skal regere, og alle Mennesker, som lader sig lede af ham, bliver hans viljeløse Slaver, af hvem det bliver forlangt, at de maa rette sig efter hans Bydende. Djævelen søger at tilrive sig al Magt paa Jorden og berøve Menneskene deres Frihed og Lyksalighed. Han vil ophøje sine Tjenere uafhængig af deres Synder og deres Mangler, og han vil fornedre de, som ikke tjener ham, uafhængig af deres Dyder. Hvor Djævelen regerer, bliver Menneskene berøvede Friheden og fratagne Rettigheden til at bestyre deres egne Anliggender. Hvis Guds Modstander og de godes Fjende kunde underkaste sig alle Ting, vilde al Frihed blive udryddet af Verden, hvorimod Guds Regeringsplan gaar ud paa gennem Jesus Kristus at skænke alle Mennesker Friheden; thi, som vi læser i Skriften: „Sandheden skal frigøre os", og „naar Kristus faar frigjort os, er vi virkelig fri".

Den sande og levende Gud er ikke nogen „Slaveholder" og undertrykker ikke sine Børns Frihedstrang, men byder dem at benytte Friheden ret og rejse sig fra deres lave Stand, saa at de kan blive velsignede i aandelig og timelig Henseende. Han indbyder Menneskene til at komme til sig og opnaa den Fuldkommenhed, hvorved han er Gud. Han tillader Menneskene at tænke frit og tale frit og handle frit i Henhold til deres jordiske Erfarenhed, idet de bærer det personlige An-

svar. Alle, som udførte hæderligt Arbejde, blev af Jesus Kristus indbudt til at nyde den fulde Frihedens Velsignelser, idet han sagde: „Kommer til mig alle, som arbejde, og jeg vil give eder Hvile." I Forbindelse med den Sindshvile og den aandelige Hvile, der blev givet de, som fulgte Jesus Kristus, blev der givet dem større Opgaver i Livet og et større aandeligt Virkefeldt, saa at de fik Lejlighed til at udvikle sig og kende, hvad er ædelt og skønt, fuldkommengørende og lyksaliggørende.

Vi dødelige Mennesker er, som skildret, givet personlig Handlefrihed. Vi er berettigede til at tage Bestemmelser i Henseende til personlige Affærer. Det kan blive krævet af os at tage Stilling til andre Mennesker, at afsige Domme med Hensyn til foreliggende Spørgsmaal osv. Vi kan saaledes komme til at udøve dømmende Myndighed. Vi kan blive kaldet til at udøve vor Handlefrihed paa Livets forskellige Omraader, og enhver Person bliver i en vis Forstand sin egen Skæbnes Afgører. De Gaver, som er givne os fra Fødselen af, kan vi berige, eller modsat bringe os selv til aandelig Fallit, i Overensstemmelse med Kristi Lignelse om de Tjenere, der var givne visse Gaver, og af hvilke en i Stedet for at gøre Brug af samme begravede denne og levede i Uvirksomhed, hvorfor han blev frataget denne, da hans Herre, som havde givet ham den, kom tilstede. Derimod blev de velsignede, som havde gjort Brug af de dem givne Gaver. Ved at benytte de os af Herren givne Gaver til Forfremmelsen af alt, som er godt, kan andre Mennesker blive glædede saa vel som os selv.

Alle Mennesker bliver satte paa en alvorlig Karakterprøve her i denne Verden. Her kommer vore Svagheder tilsyne, men her kan ogsaa vor Styrke blive aabenbaret. Her i denne vor Prøvestand kan vi vinde Erfaring og komme til Forstaaelse af, hvad vi mangler og hvad vi tiltrænger, og hvilken Kraft det er nødvendigt for os at komme i Besiddelse af; men vi lærer tillige i Livets Skole gennem Arbejdet, hvori vor Styrke ligger, og i hvilke Retninger vi kan udføre mest godt og gøre den største Fremgang, og hvorledes det tilsidst vil blive muligt for os sejrende at overvinde al Modstand. Hvis vi i denne Verden handler vist og lærer at beherske os selv samt at udføre de Ting, som vor himmelske Fader kræver af os, da vil vi komme i Besiddelse af en fuld Kundskab om de Ting, som hører Guds Rige til, og blive værdige til i Livet herefter at modtage Guds Riges Naadegaver i al deres Herlighedsfylde, i Jesu Kristi Navn.

Missionsnyheder.

Ældste Christian P. Sørensen fra Salt Lake City, Utah, ankom til København den 2. Oktober og er beskikket til at præsidere over Aalborg Konference.

Hans J. Christiansen,
Missionspræsident.

Uddrag af et Rejsebrev fra fhv. Missionspræsid. Hans J. Christiansen,

skrevet til „Ungdommens Raadgiver", et Foreningsblad, der bliver skrevet for Københavns Grens Ungdomsforeninger.

Vi er overbeviste om, at de Hellige vil være interesserede i at læse Præsident Christiansens hjertelige og opmuntrende Ord.

Bergen den 18. Novbr. 1918.

„Ungdommens Raadgiver".

Mine kære, uforglemmelige Søskende! Undskyld, jeg paa denne Maade sender eder en hjertelig Hilsen; men da jeg forstaar, at „Ungdommens Raadgiver" bliver læst i eders Møde Tirsdag Aften, kan jeg ikke undlade at tænke mig i eders Midte. Først hjertelig Tak for al eders udviste Elskværdighed imod mig, ej alene for de sidste kostbare Øjeblikke, som jeg var i eders Selskab, men for de mange Dage, Maaneder og Aar, som det faldt i min behagelige Lod at være hos eder. Ja, jeg behøver vist næppe at nævne, at det var en haard Prøve for mig at forlade eder, thi tro mig, at jeg havde eder og fremdeles har eder meget kær; thi jeg saa paa eder som mine egne kære Børn. Mange Tak for eders Sang og de hjertelige Ønsker, som I gav mig med paa Rejsen ved Togets Afgang. Lad mig sige, at jeg hørte eders hjertelige Sang og følte eders Haandtryk længe efter, vi vekslede det sidste Farvel hin Aften den 12. Novbr., som jeg stedse skal mindes. Tro ikke, jeg fantaserer, naar jeg siger, at jeg savner eder særdeles meget. Tanken om, at jeg ikke kan vente at gense mange af eder, bevæger dybt mit Hjertes Følelser.

Efter Afrejsen fra København rullede Toget hurtigt afsted langs Øresunds Kyst, som paa den Tid laa indhyllet i Nattens Mørke, saa at jeg ikke fik Lejlighed til at beskue det smukke, skovfulde Landskab. Ved Elevetiden satte Færgen, der fører Passagerer fra Helsingør til Helsingborg, sig i Bevægelse over Sundet, og nu havde jeg en god Lejlighed til at betragte for sidste Gang Kysten, der, saa langt Øjet kunde skue, var som et Lyshav, og jeg tænkte ganske naturligt: Er det mon ogsaa for min Skyld, de mange Lys brænder og pryder den Ø, hvor min Vugge har gynget, og hvor jeg i min himmelske Faders Tjeneste har tilbragt saa mange lykkelige Stunder af mit Liv. Med vemodige Følelser og i Nattens Stilhed nynnede jeg disse Ord hos mig selv: „Farvel du Land, jeg har saa kær!" Ja, Farvel kære Slægtninge! og Farvel hver Sjæl, der elsker Gud og Zions store Sag! Farvel til Genforeningens herlige Dag!

Rejsen gennem Sverige var meget behagelig, idet jeg var saa heldig at have en Kupee aldeles for mig selv, og hvor der var varmt og godt, og jeg fik en god Hvile, til jeg kom i Nærheden af den norske Grænse, hvor jeg atter, ligesom i Helsingør, maatte gennemgaa det forordnede Toldeftersyn, saa vel af de svenske som de norske Autoriteter. Saa var jeg atter paa norsk Grund. Norge modtog mig i min Yndlingsdragt, idet Jorden overalt var bedækket med den skønne, hvide Sne, medens Gran

nen prydede Fjældene i det naturskønne Land. Kl. 1. Efterm. den 13. Novbr. rullede Toget ind paa Stationen i Kristiania, hvor Præsident Plowman og Ældste Fred. L. Petersen mødte mig tilligemed Søster Melbye, der indbød os til Middag i det altid gæstfrie Hjem. Kort efter kom vi til vort Missionshus i Østerhausgade 27, og da jeg var meget træt efter Rejsen, tog jeg en lille Lur til Kl. 7 Aften, og da jeg vaagnede forekom det mig, som var det Morgen og jeg var i København, hvor jeg snart kunde vente at høre Klokken, der kalder til Bøn og Andagt. Næste Dags Morgen afrejste jeg til Bergen over den saa berømte Bergensbane, og over den Strækning var det rigtig Vinter. Især føltes Vinteren, da Toget naaede en Station, kaldet „Fense", der ligger hævet 3666 Fod over Havet og er beliggende 190 Kilometer fra Havet, saa Stigningen er nok saa stor. Kl. 11½ Aften ankom jeg til den romantiske By Bergen, hvor det gerne plejer at regne, men denne Gang var Regnen bleven til Sne. Der var uheldigvis ingen tilstede ved Banegaarden for at møde mig, da Brødrene dersteds ikke i rette Tid havde modtaget et Telegram angaaende, med hvilket Tog jeg vilde ankomme.

Bergen laa som begravet i en forfærdelig Mængde Sne, saa Gaderne ikke alene saa fremmede ud for mig, men de var næsten ufremkommelige. En Vognmand, som jeg henvendte mig til, kom mig til Hjælp, idet han ringede et Pensionat op, hvor jeg fik en Seng, og hvor jeg udhvilede mig. Den næste Dag kom jeg i Forbindelse med Præsident Oluf K. Karlsen, og han har siden den Tid taget godt Vare paa mig. Ja, maa Herren velsigne denne gode Mand! Jeg agter, om muligt, at forblive her til Onsdag Morgen den 19. ds. da her er Grensmøde Tirsdag Aften. Jeg haaber, at alt vil og maa gaa godt. Med inderlig Hilsen til Præsident Peterson, Brødrene Green og Jørgensen samt til eder alle, mine kære, uforglemmelige Søskende.

Eders hengivne Broder i Kristo

Hans J. Christiansen.

Taksigelses-Proklamationen,

udstedt af de Forenede Staters Præsident.

Blandt de saa officielle aarlige Helligdage, som er fælles for alle Staterne indenfor Unionen, er Taksigelsesdagen i November Maaned en Helligdag, som er meget passende og som bliver holdt paa højtidelig Maade af de Forenede Staters Befolkning. Eftersom de Forenede Stater som politisk Organisation ikke i mindste Maade befatter sig med Befolkningens religiøse Undervisning, i hvert Fald ikke, hvad Vidnesbyrdet om Kristus eller en særskilt Religion angaar, idet Staten som politisk Organisation er bekendelsesløs, saa er døg de amerikanske Helligdage prægede af den Højtidelighed, som alene Troen paa Gud og hans naadige Bistand og paa Retfærdighedens og Frihedens Principper kan skabe. Vi vil gengive Ordlyden af Præsident Wilsons Taksigelses-Prokla-

mation, saa kan Læserne selv dømme, i hvilken Retning de Forenede Staters Befolknings Tankegang gaar.

Proklamationens Ordlyd er:

„Ved Præsidenten for de Forenede Stater af Amerika.

En Proklamation:

Den Aarstid er igen kommen, da Befolkningen efter Sædvane forener sig i at opsende deres Tak til den almægtige Gud for de Velsignelser, som han har tildelt vort Land i Løbet af de tolv Maaneder, som er forløbne. For et Aar tilbage udøste Folket deres Hjerters Følelser i Tak til Gud, fordi gennem hans Hjælp Retten havde sejret, og Nationerne, som saa modigt havde stridt for at forsvare den menneskelige Frihed og Retfærdighed, havde faaet Fred. Nu, da den haarde Kamp er endt, og vi kan høste Frugten af vore Bestræbelser, ser vi fremad med Tillid til Begyndelsen af en Tid, da de Ofre, som Nationen har bragt, vil blive belønnede i en Verden, som har faaet Fred.

For at have opnaaet Afslutningen af det store Arbejde, til hvilket det amerikanske Folk ofrede deres Kraft og ofrede vort Lands udstrakte Hjælpemidler, bør vi takke Gud og fortsat hellige os selv til Udførelsen af de Rettens Principper, som triumferede paa Grund af Guds naadefulde Godhed. Vor Taknemmelighed kan ikke finde noget mere fuldkomment Udtryk end ved loyalt og patriotisk at værne om de Principper, for hvilke Jordens frie Folk kæmpede og døde.

I Løbet af det sidste Aar har vi modtaget mange Goder, som har givet os Grund til at være taknemmelige. Trods den Forstyrrelse, der har hersket paa det økonomiske Livs Omraade som en Følge af Krigen, har vi dog gjort Fremskridt. Vor Høst har været særdeles god, og af vor Overflødighed har vi været i Stand til at hjælpe de mindre begunstigede Nationer. Vor demokratiske Regeringsform har ikke været rystet, skønt mange Forstyrrelser har fundet Sted og fremdeles gør sig gældende i Verden paa det politiske og sociale Omraade. Vore traditionelle Idealer er fremdeles vore Vejledere paa Banen fremad til Fremskridt og Civilisation.

De store Velsignelser, som vi har modtaget, og for hvilke vi hengivent takker, skulde bringe os til en fuldere Forstaaelse af de Pligter, som vi har overfor os selv og Menneskeslægten, saa ingen af vore Handlinger skal paa nogen Maade formindske Betydningen af den Sejr, som vi har hjulpen til at vinde. Det var ikke af selviske Motiver at vi deltog i Verdenskrigen, og med lig uegenkærligt Sindelag bør vi bestræbe os for at hjælpe til ved vort fremsatte Eksempel, at alle Folkefærd kan komme i vedvarende Besiddelse af Livets Goder, og medvirke til, at gensidig Venskab og god Forstaaelse kan blive herskende mellem Folkene.

Jeg, Woodruff Wilson, Præsident af de Forenede Stater af Amerika, bestemmer derfor, at Torsdag den 27. November bliver offentlig Taksigelsesdag og Bededag for mine Landsmænd og Landsmændinder, og jeg anmoder alle om paa den Dag at ophøre med at udføre deres almindelige Dagsarbejde og samles i deres Hjem og i deres forskellige

Forsamlingshuse i den Hensigt at give Gud Pris og Tak, han, fra hvem alle Velsignelser kommer, og som bestemmer vor Fremtidsskæbne.

Til Vitterlighed herom har jeg vedføjet de Forenede Staters Segl og sat min Underskrift.

Udført i Distriktet Columbia den femte Dag i November, i Herrens Aar nitten Hundrede og nitten, hvilket er det hundrede og fire og fyrretyvende Aar, siden de Forenede Stater blev uafhængige.

Woodruff Wilson.

Ved Præsidenten
Robert Lansing,
Statssekretær.

En Afskedsfest i Anledning af Missionspræsident Hans J. Christiansens Hjemrejse.

Fredag den 31. Oktober blev der under Ledelse af Bestyrelserne i de stedlige kirkelige Foreninger afholdt en Afskedsfest i Missionshuset, Korsgade 11, København, i Anledning af Missionspræsident Hans J. Christiansens Hjemrejse efter at have præsideret over den skandinaviske Mission i et Tidsrum af $5^1/_2$ Aar. Mange af Kirkens Medlemmer og Venner i København var tilstede, og Aftenen tilbragtes paa en meget behagelig Maade ved selskabelig Samtale og Udførelse af enkelte specielle Programnumre, ligesom der serveredes Chokolade og Vienerbrød for alle tilstedeværende. Præsident Christiansen og Missionær Niels F. Green blev der overrakt smukke Erindringsgaver fra Menighedens Medlemmer. Missionær Green, der har virket som Redaktionssekretær, virker fremdeles i denne Stilling.

Vi nød den Glæde, at Missionspræsident Theodor Tobiasen fra Sverige var tilstede ved Festen. Han aabnede Mødet med Bøn. Broder Elis Tronier ledede Festarrangementerne. Missionær Niels F. Green sluttede Festmødet med Taksigelse.

Præsident Tobiasen overbragte en Hilsen fra de Hellige i Sverige til Kirkens Medlemmer i den skandinaviske Mission. Præsident Tobiasen udtalte som sin Overbevisning, at Missionsarbejdet i de skandinaviske Lande nu efter Krigens Ophør gaar en lysere Fremtid i Møde.

Efteraarskonferencen i København.

(Fortsat fra Nr. 22.)

Grensmødet den 13. Oktober, Aften Kl. 8.

Mødet aabnedes med Afsyngelse af Salmen: „Fader vor paa Himlens Trone" og Bøn af Ældste Julius Tronier. Nr. 13 i Korbogen blev dernæst sungen.

Præsident Christiansen gjorde nogle indledende Bemærkninger med

Hensyn til Grenens Organisation og med Hensyn til Nødvendigheden af, at der bliver holdt Optegnelser over alle kirkelige Handlinger. Søster Kirsten Knudsen, Præsidentinden for den kvindelige Hjælpeforening, gav Rapport over Foreningens Arbejde og bragte en Tak til Søstrene, der saa opofrende havde udført deres Gerning. Hun takkede Præsident Christiansen for al hans udviste Godhed og det gode Eksempel, han havde sat for alle.

Første Raadgiver til Søster Knudsen, Sofie Kalmar, udtalte sin Glæde over at virke i Foreningen. Hun kunde sige, at Søstrene virkede sammen i Harmoni.

Anden Raadgiver, Kristine Tronier, var taknemmelig til Herren for at være kaldet til at virke som Medlem af Foreningens Bestyrelse og bistaa Søstrene i Henseende til deres Arbejde for at hjælpe de fattige og syge.

Foreningens Sekretær, Betty Sørensen, gav sin Rapport og udtalte, at hun var glad ved at yde, hvad hun kunde, til Fremme af den Gerning, som Søstrene havde at udføre.

Foreningens Kasserer, Hansine Frank, udtrykte sin Taknemmelighed over, at Søskende havde været gavmilde overfor Foreningen, og hun takkede daglig Herren for al hans udviste Godhed mod Kirkens Medlemmer.

Præsident Christiansen sagde, at Københavns Grens kvindelige Hjælpeforening var i en udmærket Forfatning paa Grund af Søstrenes pligtopfyldende og energiske Virksomhed. Han foreslog Foreningens Bestyrelse til Opholdelse og fremdeles Kredslærerne samt Sangkorets Funktionærer og Medlemmer til Opholdelse. De stillede Forslag blev enstemmigt vedtagne.

Præsident Christiansen foreslog, at Broder Jacob Jensen blev meddelt det melchizedekske Præstedømme og ordineret til Ældste, eftersom han i en lang Aarrække havde staaet som et trofast Medlem af Kirken. Forslaget blev enstemmig vedtaget, og Præsidenten udførte Ordinationen. Han opmuntrede Søskende til at opsøge Slægtnavne, hvorefter Mødet sluttedes med Afsyngelse af Nr. 263 og Taksigelse af Missionær Niels F. Green.

Ungdomsforeningernes Konferencemøde Tirsdag den 14. Oktbr.

De unge Mænds Forening og de unge Kvinders afholdt deres Fællesmøde Tirsdag den 14. Oktober, hvilket blev ledet af Præsidenten for de unge Mænds Forening, Missionær Niels F. Green. Mødet blev aabnet med Afsyngelse af Salmen: „Vi glædes og frydes", og Bøn af Ældste Orla Nielsen. Derefter blev Salmen: „O du Zion i vest", sungen.

Præsident Green bød de tilstedeværende velkommen, hvorefter et særskilt Konferenceprogram blev udført, bestaaende af Sang- og Musiknumre. Broder Peder Jørgensen deklamerede: „Den sidste Parade", af Holger Drachmann, og Broder Martin Fallesen deklamerede: „Sønderjylland".

Lederen af Søndagsmissionen, Ældste Chr. W. Hall, afgav derpaa Rapport. Ungdomsforeningerne havde i Fællesskab i det sidste halve Aar uddelt over 38,000 Skrifter i København.

Præsidenten for de unge Mænds Forening og Præsidentinden for de unge Kvinders Forening, Mathilde Zabell, aflagde derpaa Rapport over Foreningerne, der var i god Fremgang, samt udtalte deres Glæde ved at arbejde i samme.

Efter Afsyngelse af en Salme talte Missionspræsident Hans J. Christiansen og indsatte Oda Møller til assisterende Sekretær og Birtha Petersen som Organist. De stillede Forslag blev enstemmig vedtagne.

Første Raadgiver til Mathilde Zabell, Poula Sørensen, der tillige havde virket som Organist ved Ungdomsforeningernes Fællesmøder; blev paa Grund af, at hun skulde emigrere, løst fra disse Stillinger med Tak og Ære for udført Arbejde. Søster Fanny Hansen blev indsat som første Raadgiver til Mathilde Zabell.

Missionspræsidenten udtalte sluttelig nogle opmuntrende Ord til de tilstedeværende og udtrykte sin Glæde over det gode Arbejde, som Ungdomsforeningerne havde udført. Han omtalte særskilt det skrevne Ords Betydning.

Poula Sørensen takkede Søskende for den Kærlighed, de havde udvist imod hende i den hensvundne Tid, samt opmuntrede de unge Søstre til at opfylde deres Pligter og uddanne sig selv i alt, som er godt og ædelt. Præsidenten for de unge Mænds Forening og Præsidentinden for de unge Kvinders Forening takkede Poula Sørensen for det udmærkede Arbejde, hun havde udført. En Kvartet sang: „Fra Himlens høje Hvælv."

Ungdomsmødet, der var det sidste af Konferencemøderne, sluttedes med Taksigelse af Raadgiver Frits V. Andersen.

Niels J. Green.

Den kvindelige Hjælpeforenings Virksomhed.

Artikel af Dr. James E. Talmage,
Medlem af de tolv Apostles Kvorum.

Den citerede yndige Beskrivelse af vore Søstres Virksomhed har været læst i Hundreder af amerikanske Dagblade:

Den kvindelige Hjælpeforening indenfor Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, ogsaa kaldet „Mormonkirken", der er den ældste Organisation indenfor Kirken, har overgivet til den nationale Fødekommission dens gennem mange Aar samlede Oplag af Hvede, og denne Handling fra Foreningens Side har været omtalt i Dagbladene og har formet Taleres inspirerende Ord omkring i Landet og i Kongressen.

Den kvindelige Hjælpeforening var oprettet under personlig Vejledning af Profeten Joseph Smith i 1842 og staar som en af de tidligste, om ikke i Virkeligheden den første betydelige Organisation af Kvinder i Amerika. Denne Organisations Formaal er at komme de lidende til Hjælp, og fra Foreningens Begyndelse har Søstrene, som tilhører Foreningen, været som hjælpende Engle i fattige Hjem, i Sygdomstilfælde, og hvor der indtræffer Dødsfald. Under Krigen gik Or-

ganisationens Virksomhed ud paa af al Magt at støtte Foreningen: „Det røde Kors“, og udøve en gavnlig Virksomhed i Forbindelse med det saa aktuelle Fødespørgsmaal.

Saa snart som Markerne begyndte at bugne af forskellig Slags Korn i den store amerikanske Ørken, besluttede de højsindede Kvinder, som tilhørte Foreningen, at lægge tilside lidt Hvede hvert Aar, i Henhold til det Raad, som de havde modtaget af deres Profet og Leder Brigham Young. Det personlige Tilskud varierede fra en halv Skæppe til nogle Tønder. Fra de spredte Oplag blev ofte de, som manglede Hvede til Brød, hjulpne; men, som Ørkenlandet Aar efter Aar blev mere dyrket, og den tørre Jord ved Kultivering og Vanding ydede større og større Høst, blev Kvindernes aarlige Hvedegaver forøgede, og Aar efter Aar forøgedes Overskudet, i Henhold til Indsamlingsplanen.

Det følgende Uddrag er taget af en Tale af Kongresmedlem Milton H. Welling i Repræsentanternes Hus den 7. Juni 1918.

„Brigham Young gjorde sin Indflydelse gældende til Forfremmelsen af Kirkens kvindelige Hjælpeforenings Arbejde. Det Hovedformaal, som denne Forening sætter sig som en af Kirkens Biorganisationer — nemlig Foreningens Godgørenheds- og Oplysningsarbejde — vil jeg ikke nu berøre; men jeg vil omtale, at disse Kvinder som en af deres Opgaver var tilraadet at indsamle Hvede, indkommen ved frivillige Smaagaver, og det er om denne temmelig usædvanlige Virksomhed jeg ønsker at tale.

I den første Tid efter Pionerernes Ankomst til Utah og medens den kvindelige Hjælpeforening var i sin Udvikling, opsamlede Kirkens Kvinder Kornaksene, der var blevne tilbage paa Agrene, for at ingen af de værdifulde Kærner skulde gaa tabt. Hveden var saa kostbar for Pionererne, at den blev brugt som almindelig Betalingsmiddel. Varers Værdi var ret almindelig angivet i Hvedevægt. Blandt Utahs første hvide Indbyggere var der kun faa eller ingen Penge i Omløb. Min egen Moder har mere end en Gang fortalt mig angaaende Aksopsamler-Arbejdet, som hun deltog i og med Glæde udførte.

Senere hen i Tiden gik de omtalte Kvinders Oplagring af Hvede mere hurtig for sig, dels gennem Køb og dels gennem Gaver. Som Hvedelagrene voksede omkring i Sognene, var de af Bestyrelserne i de lokale Foreninger flyttede fra de smaa Træbygninger, hvor de opbevaredes, til store Staal- og Cementbygninger med Elevatorer, som er blevne opførte i denne Hensigt og bliver kontrollerede af Kvinderne selv. Fra Begyndelsen af har Kvinderne i den kvindelige Hjælpeforening været lærte, at Tiden vilde komme, da ethvert Pund, som de kunde indsamle, vilde blive behøvet til Hjælp til at bevare Nationens Liv ved at forebygge Hungersnød. Denne Tro har stedse været stærk hos Kvinderne i denne Organisation, og traditionelt tror de fremdeles paa Nødvendigheden af Hvedeoplagringen.

I dette Foraar (Foraaret 1918) i April Maaned var der i Hvedeoplags-Bygningerne, der tilhørte Kirkens Kvinder i Utah og tilstødende vestlige Stater, oplagret 205,518 Bushels (amerikansk Rummaal) af

ekstra god Kvalitet Hvede. Sidste Maaned formente disse Kvinder, at Tiden var kommen, da de burde gøre Anvendelse af deres i Løbet af 60 Aar opsamlede værdifulde Hvede. Gennem Kirkens Præsidentskab blev ethvert Pund af denne Hvede tilbudt de Forenede Staters Føde-Administration til Brug for de sultende Kvinder og Børn blandt de allierede Magter, samt til Anvendelse for vore Soldater og Sømænd i de Forenede Staters Hær og Flaade.

Hr. Formand! Jeg havde ikke tænkt at ville nævne dette Tilfælde, før jeg i Gaar modtog et Brev fra Hr. Herbert Hoover, i hvilket han udtrykker sin Paaskønnelse af den Hjælp, der var ydet".

Hr. Hoovers Brev lyder:

„De Forenede Staters
Føde-Administration. Washington D. C., d. 3. Juni 1918.

Hon. Milton H. Welling,
Repræsentanternes Hus, Washington, D. C.

Kære Hr. Welling!

Den nylig stedfundne Handling af Kvinderne i Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige i Utah, idet de har afgivet Hvede og Mel til Brug for vore allierede og vore egne Soldater, som er bortsendte herfra, er saa prisværdig, at jeg ønsker at sende Dem disse Linier for at forsikre Dem om min Paaskønnelse af denne Tjeneste, bevist af Kirken.

Det har været mig en Fornøjelse at skrive angaaende denne Sag til Joseph F. Smith, Anthon H. Lund og C. W. Penrose, som er det første Præsidentskab af Jesu Kristi Kirke af Sidste-Dages Hellige, og forsikre dem om den fornyede Opmuntring, vi modtog fra denne højsindede Handling, baade fordi vi derved modtager en betydningsfuld Forøgelse af Brødstof, som vore haardt trængte allierede Brødre saa meget behøver, og ogsaa fordi Eksemplet er følt saa langt udenfor det Omraade, hvor Hveden kommer til Anvendelse.

Deres hengivne
Herbert Hoover."

Dødskampen mellem Nationerne kunde kun blive afsluttet med Sejr for Frihedens Sag gennem de højhjertede og forenede Anstrengelser af vore Borgere, uden Hensyn til Parti, Tro eller Køn. Kvindens Opofrelser har vist sig at være ikke mindre nødvendige end Mandens. Herlig har Amerikas Kvinder helliget sig ved deres Opofrelser og utrættelige Anstrængelser for den fælles Sag.

Kirkens Kvinder kom til Undsætning med deres Søstre i Nationen og gav ikke alene med Glæde af deres Hvede og Guld og deres Tid, men med anstrengende Opofrelser og med Taarer og Hjertevé gav de deres Mænd, Brødre og Sønner, i Tro paa Guds Kraft og Hjælp.

Æret være vore Mødre!

Indhold:

Udgivet og forlagt af Hans J. Christiansen, Korsgade 11, København N.
Tryk hos F. E. Bording (V. Petersen).